

Eredményesebben, mint tavaly

A Bölcsészkar KISZ szervezete munkájáról

Amikor Sajtó Emesét a Bölcsésztudományi Kar KISZ-vezetőjének tagját az év programjáról kérdeztem rögtön egy meghívással válaszolt. — Az Egyetemi Színpad ma tartja évadnyitó ülését. Ott bőven lesz időnk elbeszélgetni és azonnal a gyakorlati tevékenységből is ízelítőt kaphatsz.

Igy este az egyetem tanteremben folytattuk a megkezdett beszélgetést

Színház viták, szavaloverseny

— Az én számomra egy meglepetéssel kezdődött az új tanév, ugyanis rámbízták a kari kulturális munka vezetését. Bár a velem szemben megnyilvánuló bizalom kétségkívül jólesett, némi szorongással kezdtem munkához, mert a feladat nem könnyű. A kar eddigi kulturális munkája sok kívánnivalót hagyott maga után és meggyőződésem, hogy ez nem a hallgatók közönyös viselkedésével magyarázható, hiszen ha van ami felkeltse az érdeklődést, akkor megszűnt a passzivitás.

A KISZ Központi Vezetőségének irányelvi alapján állítottuk össze ezévi tervünket amelyben nem halmoztuk feladatokat feladatra, de a terveket igyekeztünk következetesen megvalósítani.

Egyik elképzelésünk, hogy veszi át a szót Német Erika aki Emese segítője — találkoztunk szervezőnk a Szegei Nemzeti Színház művészeivel. A színház (főleg fiatal) művészei részéről hangzottak el olyan nyilatkozatok — éppen e lap hasábjain — amelyek az egyetemi ifjúság támogatását, érdeklődését hiányolják. Azt hiszem a panasz nem egészen alaptalan. Ha sikerülne ezeken a találkozókon a produkciókat az alkotókkal és szereplőkkel megvitálni, az egyik fél számára sem lenne ez közbömbös. Köz tudomású, hogy a városi igényes színházlátogatóinak többsége az egyetemistákból áll. Mi szívesen közeledünk a színházhoz ha annak művészei is óhajtnák a kontaktus megteremtését.

Természetesen az említett találkozón kívül más pontok is szerepelnek a munkatervben? — vetem közbe.

— A Collegium Artiumot is igyekeztünk népszerűsíteni a hallgatók körében — válaszolt Emese. — Az előadás-sorozat ugyan elég szépszámmal érdeklődő előtt folyik, de sokan távolmaradnak még szervezési hanyagság, megfelelő tájékoztatás hiánya miatt.

A régi tradíciókat is ápoljuk. Megrendezük idén is a szellemi öttusát, mely óriási népszerűségnek örvend. A szavaloversenyt előreláthatólag november 25-én bonyolítjuk le. Az alapszervezet fokozott támogatást nyújt a különböző művészeti csoportoknak.

Ez a támogatás inkább erkölcsi természetű mint anyagi, ennek ellenére nem lebecsülendő. Nézz szét — mutat körbe az Egyetemi Színpad tagjaira — több mint fele az ittlevőknek bölcsész. De érdemes meghallgatni a most elhangzó terveket is.

Tájékoztatók, rendezői tanfolyam

Paál István, az Egyetemi Színpad vezetője éppen az alapszabályokat ismerteti. Az „évadnyitó társulati ülés” megvitátja, javaslatok, ellen- vélemények hangzanak el.

Csak jó óra múlva tudom elragadni néhány szó erejéig. — Az Egyetemi Színpad az egész Tudományegyetem, de jölesik elmondani — hiszen tavaly még én is a kar

hallgatója voltam, — hogy zömmel bölcsészekből áll, de az idén már vannak jogászok tük-sok is, szép számmal. Az együttes igazán nagyszerűen összeforrt s bízom benne, hogy az új tagok is gyorsan beilleszkednek a gárdába. A munkáról csak annyit, hogy december közepén szervezzük Hubay Miklós „A szifx” című drámájának bemutatását.

Foglalkozunk még egy Brecht-dráma, illetve egy antik görög dráma valamint egy mai magyar szerző műve vagy klasszikus magyar dráma új darabjának színpadra vitelével. Ezekben számítunk fokozottan az új tagokra. A tervek megvalósításával párhuzamosan nehézségek is vetődnek fel. Gondolok itt díszletezési és egyéb technikai problémákra. Igyekeztünk mindent megoldani saját erőnkkel. A KISZ és az egyetem támogatására főleg a „vidéki tájékoztatók” lebonyolításánál számítunk.

Szeretnénk még néhány szót szólni arról az új lehetőségekről is amely most nyílik hallgatóink előtt. A jövő évben indul egy színjátszó rendezői tanfolyam a Népművelési Intézet és az

egyetem szervezésében. Ez „B” kategóriájú rendezői képzést ad, amely amatőr együttesek vezetésére jogosít fel. Ez a vidékre kikerülő értelmiségiek számára sok segítséget jelent majd ottani kulturális tevékenységükben, az egyetemi színjátszók kivétel nélkül részt vesznek ezen az előadásorozaton.

— Igyekeztünk mindent megtenni, hogy valóban megadjuk a tőlünk telhető maximális támogatást anyagiakban és erkölcsiükben — ígéri Németh Erika a KISZ-szervezet nevében. Az Egyetemi Színpadot sajátunknak tekintjük, mivel a kulturális munka egyik legjobban működő területét jelenti.

Férfimunka és női kesek

Nagyon biztató volt a jövőre nézve az előttem lezajlott „társulati” ülés is. Ha minden terv ilyen szépen halad a megvalósítás felé, az év végén nyugodtan mondhatják a bölcsészkariak: „Ez jó mulatság, férfimunka volt!” Talán még az sem tűnik szépséghibának, hogy a férfimunkát ezúttal nők irányítják...

Vass I Zoltán

JOGÁSZBÁL

„... Ami elmúlt, az meghalt, elveszett.

Virasztója is úgy jár: az emlékezet.” — mondhatnám én is Aránnyal, hiszen már több, mint egy hete, hogy véget ért a csodálatos bál. „Minden ami szép, egyben gyanús is!” — olvastam valahol, vagy írtam én. Mindegy. Gyanús, hogy valami a jogászkorlán is jól sikerült! Ejnye, hogy lehet ez?

Utána jártam annak, hogy az előkészületeket lefolytató III. évfolyam mennyi munkát fektetett bele ebbe a rendezvénybe. A hasznos munkórak számát annyira becsülik neves tudósok, hogy ezek egybehangzó és rendkívül ellentmondó véleménye alapján talán egyértelműen megállapítható, hogy egy piramis is lehetett volna építeni! De ki az a jogász, aki egy JOGÁSZBÁL-at elcserezné egy piramisért?

A bál történetéhez tartozik, hogy folyt az előkészületek. S lassan kezdett kibontakozni a leendő kép: Első szín: Lassú kégy zene. Omega játszik. Függeny oldalt el. (Később derült csak ki, hogy függeny helyett Omega el, ami nem a főrendező hibája!)

Kialakult a végleges kép: zenekar van, termék vannak a Tisza Szállóban, meghívók vannak (Omega-zenekar felirattal!). Pénz ezekre ki. Hétköznapok eközben gyorsan és nem eseménytelenül telnek. Nyomnak a bál hírharsónát, a BÁL-i-Gazságot. Többen ebből kifolyólag angolokra tesznek szert, engedélyekért rohangálás közben. Aztán ezt is szedni kezdik a szedők, nyomni a nyomda, hála... készen van! Kövek mellekről le.

A rendezők némelyike már eskorban szenved, egyesek idegesen rázzák a fejüket, dühös morgással válaszolnak feltett kérdésekre, nyitótáncosok palotással fekszenek, s izomlással ébrednek.

Am elérkezik a Nagy Nap! Este JOGÁSZBÁL!

Minden nemes kebel hevíül, kevesebben mennek előadásokra, hogy az amúgy is túlfűtött hangulatnak és forrongó kedélyeknek nehogy áldozatul essenek. A Tisza

Szálló olyan, mint egy felfordított hangyaboly, ahol a hangyákat kikezde a harc-teri idegesség. Az emberek a fejük tetején szaladgálnak. Egyesek cimbalommal rohangálnak a lépcsőkön, mások huszár- és egyéb álruhákban palotást roznak a koncertteremben.

Nincs megállás. A bálát elkövető III. évfolyam főhadiszállásán lazasan dolgozik az írógép, a telex, s néha egy-egy rendező is. Megérkezik a gyors, rajta a várva-várt miskolci zenekar. Rövid üdvözlőbeszéd, virágcsokrok, s viszont.

Hajrá! Elérkezett a nap 21. órája, a megnyitás időpontja. De nem érkezett meg minden vendég. Lassan kiderül, hogy megérkezésben vannak, s a zsúfolásig megtelt koncertteremben dr. Kemenes Béla dékán megadja az engedélyt a bál megnyitására, s mindenkinek jó szórakozást kíván. (Előrebocsátom, ezt megvalósította minden jelenlevő.)

Jelmezes táncosok forognak a parketten, a zenekar palotást játszik. A kipirult arcú táncosok kissé feszélyeztek, de kedvesen bájos figurái nagy tapsot, elismerést váltanak ki a nézőkből. Az az általános vélemény: „Jobb volt, mint a tavalyi!” Elismerik ezt azok is, akik a tavalyi palotás-párosokból itt vannak.

Jogászbál a Tisza Szálló termeiben. — Kép a földszinti teremből, éjjeli körül.

Jobb későn, mint soha

Klubot kap az egyetemi ifjúság

Vasárnapok, hétköznapi esték, mit kezdünk veletek? Menjünk színházba, nézzünk meg egy filmet, talán ülünk be valamelyik eszpresszóba? Igen, de ez még nem minden.

Egyetemisták vagyunk, igényeljük egymás társaságát, szeretünk vitatkozni, érdeklődni területünk a legkülönbözőbb irányú, véleményünket szeretnénk kicserélni másokkal, hogy viszonzásul azoktól is új ötleteket kapjunk. Mindezt kötetlen formában, talán egy pohár sör mellett, vagy cigarettával a szánkban. De mikor és főleg hol? Miért nincs egy otthona az egyetemi ifjúságnak? Nem egyszer merült fel már ez a kérdés, amely évek során egyre égetőbb igénnyé nőtte ki magát. Most megvalósul végre a dédelgetett álom,

klubot kapnak a szegei egyetemisták!

Hogyan fogadták a hírt az érdekeltek? Induljunk egy körútra, kérdezzük meg a különböző karok hallgatóit, mit várnak az újszülötől.

Este van. A jogi kar hirdetőtáblája előtt egy szőke lány böngész a százasz láttott közleményeket. Megszólítom, elmondom, miről van szó.

— Na, végre! Ez igazán nagyszerű! Azt mondták, a jogászokat csak a Virágban vagy a Korzóban lehet látni. Tegyük fel, hogy így van. De szeretném megkérdezni a

fejcsóválókat, hova mentek, mit kezdünk veletek? Menjünk színházba, nézzünk meg egy filmet, talán ülünk be valamelyik eszpresszóba? Igen, de ez még nem minden.

Jó lenne, ha több helyiség is rendelkezésünkre állna. Legyen TV, folyóiratok, szesz ital is biztosítsanak. Persze ez nem azt jelentené, hogy bárki is elfeledkezzen magáról. De nemcsak a szó konvencionális értelmében vett szórakozásra gondolok. Kapcsolatot kellene teremteni a zenekonzervatórium hallgatóival, akik időnként kis „házi hangversenyt” adnának. Tudom, hogy rendszertelenül beszélek, de roghannom kell órára. Jaj, még a nevem sem mondtam meg. Balogh Éva vagyok — kiáltja, s becsukódik mögötte a tanterem ajtaja.

Három hallgató: — Zengő Alice, Patócs Mária és Szekeres Erzsébet — ül velem szemben.

— Már hallottunk kőszá híreket, de nagyon szeretnénk megbizonyosodni a kézzelfogható valóságról.

Mi is hibásak vagyunk,

hogy ilyen sokáig vajudott ez az ügy. Csak sóhajtoztunk, de mi az érdekelték, nem tettünk semmit. Mindannyiunknak támogatni kell az illetékes szervek a terv megvalósításában, ha pedig ebben megtorpanást észlelünk, a közvéleményt kell segítségül hívni. A klub megnyitása után a mi ötleteinket és javaslatainkat is vegyék figyelembe. Hogy mik ezek az ötletek? Megpróbálunk néhányat felsorolni.

Kezdjük mindjárt azzal, hogy a klubot nehezen tudjuk zene nélkül elképzelni. (Az egyetemen sok „amatőr” zenész van, akik szívesen játszanának esténként, talán különösebb ellenzólgatás nélkül is.) A klub otthonosabb tételében mi magunk is segíthetnénk. A Pedagógiai Főiskolán sok képzőművészeti hajlamú ember van, akik bizonyára nem tagadnák meg tőlünk a támogatást. A klub a miénk. Igyekezzünk hát mindenáron megvédeni. A belépés kössük tagsági igazolványhoz, ami egyben tagdíjfizetésre is kötelez. Ha a klub lesz, senki sem riad vissza havi négy-öt forint hozzájárulástól.

Ha több helyiség is lenne, az lehetővé tenné, hogy egyidejűleg minél többen találják meg a számukra legmegfelelőbb szórakozási, művelődési lehetőséget. Pontosabban biztosítsanak helyiséget a különböző rendezvények számára és más olyant is, amely állandóan nyitva állna — folyóiratokkal, napilapokkal, televízióval, rádióval — a csak a kikapcsolódást keresők előtt.

Állandó programot kell biztosítani!

Napról napra be kellene osztani az időt. Minden napra kellene valami érdekes-

séget a tagok számára. Ez nem azt jelentené, hogy mindenki mindig megtalálna az őt érdeklő témát, de bizonyos időközönként feltétlenül. Kapcsolatot kell teremteni a színház művészeivel, az egyetemi szerzők mutassák be új műveiket itt, a legszűkebb közönségük előtt. Ezek a szerzői esték számunkra kritikát, számunkra új élményeket jelentenek. Javaslataink tehát vannak. Nem kizárólag rajtunk múlik, hogy meg is valósuljanak.

Schmidt Antal, a TTK IV. éves hallgatója, egyben KISZ alapszervi titkár. A kérdés, mint elmondotta, már régen foglalkoztatja.

— Az ifjúság szocialista szellemű nevelése, a sokoldalú embertípus kialakítása nagyszerű célkitűzés, de nem könnyű feladat. Hibát követnénk el, ha csak ideológiai síkon igyekeznénk ezt megvalósítani. Emocionálisan is hatni kell az emberekre! A klub nem csekély szerepet játszhat ezen a téren. Kapcsoljuk a hasznost a kellemessel, azaz művelődjünk szórakozva — mondhatnánk kicsit leegyszerűsítve.

Legyen példa előttünk a lengyel egyetemi klubok tevékenysége!

Azt hiszem, nagyon sok érdekes ötletet vehetünk át tőlük. Rendezünk filmankétfakat, érdekes külpolitikai beszámolókat, biztosítsunk önálló esteket az egyetemi zenekarok és szólisták részére.

De maga az a tény, hogy itt a különböző karok hallgatói adnának találkozót egymásnak, nagyszerű lehetőséget teremtene az egymás közötti egészséges kontaktus kialakítására. Nagyszerű viták színhelye lenne a klub és biztos vagyok benne, hogy mindenki szívesen látogatná. De miért beszélek feltételes módon? Ez így kell, hogy legyen — mondja befejezősül s bizakodva elmosolyodik.

Színhely: az Ady téri épület. Szereplők: Vass Imre és Czirják József bölcsészhallgatók. Történet: napjainkban.

— Nagyon sokat várok a klubtól és talán éppen ezért félek, hogy csalódnai fogok az egészben.

— En nem félek. Egyszer már volt klubunk, de az kudarcba fulladt. Remélem, elég kemény lecke volt ez és az illetékesek nem engedik, hogy újra ide jussunk. El kell találni az arany közeputat. Ne legyen ez sem egyszerűen szórakozóhely, de ne legyen szeminárium sem.

Ezeket a nyilatkozatokat szükségesen kommentálni. Szeretném néhány hónap múlva újra felkeresni a lányokat és fiúkat, hogy megkérdezzem: mi valósult meg a kívánságaitokból? Bizom benne, hogy nem fog egykőjük sem panaszkodni!

V. I. Z.

Gondok és remények

Irodalmi színpad a főiskolán

Alig két hónapja összeült néhány ember. Egyikük a „Mahábháratát” átoldozta színpadra, a többiek elhatározták, hogy előadják az ő rendezésében.

— A darab hosszú éjszák munkájával készült el — mondja Pomezanski György, a szerző és rendező. Már javában folynak a megbeszélések. Bár még csak az olvasópróbáknál tartunk, de elképzelésünk estébe nyúló vitáink során már kialakult.

Egyik legnagyobb problémájuk már megoldódott; és pedig a zene. Az indiai köztársaságról megkaptak minden szükségeset. A terem gondját is megoldották a Sziklai Sándor Kollégium igazgatójának önzetlen támogatásával. Most már „csak” a jelmezek és a technikai berendezés beszerzése van hátra. A színpadtervet a rajzszakosok készítették el.

— Terveitek?

— Bemutatni a „Mahábháratát”. Később Sartre átoldozásában „A trójai nők” Euripidészétől. Esetleg saját darabok is.

— És a legnagyobb? — Tavasszal részt veszünk a főiskolai fesztiválon.

Reményeik persze — mint mindenkinek — nekik is nagyok. Ez helyes is, hiszen komolyan átgondolt, sok áldozatot igénylő munkával készülnek mindegyikre. Dolguk azzal is nehezebb, hogy a főiskolán ez az egyetlen irodalmi színpad működik. Ez részben felelősség, részben... A gólyákon, a másodéveseken szívesen mosolyognak az „öregesek”. Hogy az eredmény mire ad majd okot, tapsra, vagy elnéző mosolyra, arról meggyőződhetünk a premieren, amit szeretnének még decemberben megtartani.

Szavay István